Славейче

КАКВО МОГАТЪ МАЛКИТѢ ЗИМА

Своборно вѣтърътъ бушува,
прогонилъ сетнитѣ листа,
тукъ бѣла зима пакъ царува
— лѣтото е накрай свѣта.

Снѣжинкитѣ се тихо стелятъ,
покриватъ влажната земя,
полята родни опустяватъ
безъ пѣсни, радость и цвѣтя.

С. Борисовъ, у-къ II кл., Русе.

ДѢДО КОЛЕДА

Отъ небето тихо слиза
Дѣдо Коледа при насъ,
а следъ себе си повлича
вѣтъръ, снѣгъ и мразъ.

Въвъ шейна съ звънчета медни
и съ играчки пъленъ кошъ,
ще дойде отъ палати ледни,
тихо посрѣдъ нощь.

Насъ ще надари, дечица,
Съ много дарове чудесни,
А пъкъ ангелчета бѣли
Ще ни пѣятъ пѣсни.

Дора Букорещлиева ученичка
отъ IV отдѣление, София

ЗАДАЧИ РЕБУСИ ГАТАНКИ

1. На брѣга на една рѣка стоятъ хора. Еднитѣ казватъ:

— Нека дойде единъ отъ васъ, за да станемъ по-равно!

Другитѣ отговарятъ:

— Нека дойде единъ отъ васъ, за да станемъ три пѫти колкото сте.

Колко души сѫ били?

Задава: Иванъ Ангеловъ Димитровъ — у-къ II кл. с. Тополово, Асеновградско.

2. Име на македонски градъ е. Прочетатъ ли се първитѣ три букви обратно, става лѣкарство. Прочетатъ ли се последнитѣ три обратно, става плодъ.

3. Име на растение е. Прочетатъ ли се първитѣ три букви, става женско име. Прочетатъ ли се останалитѣ обратно, става органъ отъ човѣшкото тѣло.

Задава: Ангелъ Желѣзковъ Ганевъ уч. II кл. с. Тополово, Асеновградско.

4. Име на село въ България, което се състои отъ 9 букви. I и II сѫ часть отъ кола, II до V сѫ суха трева, IV до VI сѫ обратно на новъ, VI до IX сѫ превозно срѣдство, VII до IX е кожа за обувки. Познайте името!

Задава: Благовестка Стилиянова уч. III кл. с. Говедарци, Самоковско.

5. Име на животно е. Ако се смѣни първата буква съ друга, става часть отъ дърво.

6. Ако на най-обичната за всѣки човѣкъ дума се замѣни първата буква съ друга, ще се получи името на птица, която хвърчи край моретата. Познайте и дветѣ думи!

Задава: Лили Д-ръ Вълковичъ уч. I кл., Радомиръ.

Лукътъ е билъ светиня у египтянитѣ. Римлянитѣ пъкъ сѫ смѣтали лимона за свѣтиня. А спанакътъ е билъ пренесенъ въ Европа отъ Персия.

—

Старитѣ римляни сѫ строили отлични пѫтища и въ най-отдалеченитѣ крайща на своята обширна империя. Интересно е, че улицитѣ имъ сѫ били винаги по метъръ и половина широки.

—

Има гѫсеници, които за единъ месецъ изяждатъ храна шестотинъ пѫти по-тежка отъ собствената имъ тежесть.

—

Всички животни иматъ по-лекъ мозъкъ отъ човѣка, съ изключение на слона и кита.

Между многото интересни оптически измами е и тази — да гори запалена свѣщь въ шише съ вода. Когато е добре направенъ, този фокусъ може да измами мнозина.

Както се вижда въ посочената рисунка, шишето е напълнено съ вода, колкото да закрие една свѣщь. Шишето се поставя задъ едно парче стъкло. Запалената свѣщь се поставя предъ стъклото. Като стоимъ предъ свѣщьта и гледаме, ще получимъ измамата, като че свѣщьта гори въ шишето съ водата. Колкото е по-дебело стъклото, толкова фокусътъ е по-сполучливъ.

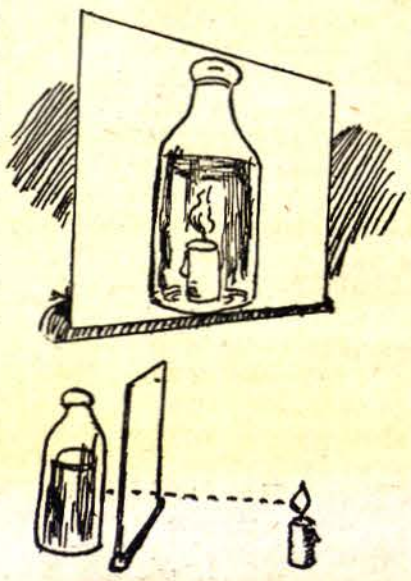

НОВИНИ

Редакцията на вестникъ „Славейче“ пожелава на всички свои сътрудници, абонати, настоятели и читатели весело и щастливо посрѣщане и отпразднуване на Новата Година и Рождество Христово.

Книжката-премия „Минзухари“ отъ Радка Станимирова излѣзе отъ печатъ и се разпрати на всички отчетени абонати и настоятели. Ако нѣкой, случайно, не я е получилъ, да я потърси отъ раздавача при мѣстната т. п. станция.

Нашата добра настоятелка Цана Ант. Вълева отъ с. Климентово отъ скромнитѣ си учителски срѣдства е подарила шесть течения отъ настоящата годишнина на „Славейче“ за бедни добруджанчета. Хвала на тази родолюбива и ученолюбива учителка!

Записвайте нови абонати! Нека по празницитѣ всѣки нашъ абонатъ запише поне единъ новъ абонатъ. Работете за преуспѣването на вестникъ „Славейче“! Редакцията ще бѫде признателна на всички, които я подпомагатъ въ нейната трудна задача. Вестникъ „Славейче“ трѣбва да проникне въ всѣки домъ, въ всѣко семейство. Той носи истинска радость на децата!

РЕДАКЦИОННИ

БЕЗПЛАТНАТА КНИЖКА-ПРЕМИЯ „Минзухари“ излѣзе отъ печатъ и се разпрати на всички отчетени абонати и настоятели. Въ желанието си да задоволимъ исканията на нѣкои наши настоятели, продължаваме срока до 25 ЯНУАРИЙ 1941 ГОДИНА, за да могатъ учителитѣ следъ Коледната ваканция да досъбератъ отъ децати абонамента и да го изпратятъ въ редакцията. Но тъй като поради поскѫпването на печата и хартията, книжката премия е отпечатана въ ограничено количество, редакцията не поема ангажиментъ, въ случай, че книжката се изчерпа, да имъ я изпрати. Затова, ПОБЪРЗАЙТЕ СЪ ОТЧИТАНЕТО!

УЧИТЕЛИТѢ, които продаватъ вестника на ръчна продажба, като досъбератъ отъ децата още по 5 лв. за следващитѣ броеве и се отчетатъ за всички дължими суми, въ дадения срокъ, сѫщо могатъ да получатъ книжката-премия за своитѣ абонати.

ЗАПОМНЕТЕ! Последниятъ срокъ за правото на премия е 25 ЯНУАРИЙ 1941 ГОД. Ние изпълнихме исканията на абонати и настоятели, като продължихме срока, изпълнете и Вие Вашия дългъ като побързате съ отчитането.

ПРИЛОЖЕНИ къмъ този брой изпращаме вносни бележки. Отчетенитѣ настоятели могатъ да ги използватъ за други поръчки.

РЕШЕНИЕ НА ЗАДАЧИТѢ ОТЪ БРОЙ 3

Ребусътъ: хоризонтално: еро, Мизука, Аспарухъ, Бамбукъ, да, Аронъ, око, Атакама, риба, аб, кл.

Отвесно: рай, осъ, мосъ, ухо, Алъ, бас, ар, мор, Ком, домъ, Ара, ти, аба, ка, мак, аб, лил.

1. Копринената буба или гѫсеница
2. Захарната тръстика
3. Кримъ-Римъ
4. Стоборъ-боръ
5. Гарда-Арда
6. Събиратъ се числата 1 и 8, 2 и 7, 3 и 6, 4 и 5.

РЕШИЛИ ВЪРНО ВСИЧКИ ЗАДАЧИ:

Агнеса Велева и Стою Мариновъ, София; Филипъ Янковъ, Свищовъ; Якимъ Пѣевъ, Плачковци и Иванка Минева, Русе.

Всички получаватъ по една книга подаръкъ отъ изданията на „Златна библиотека“.

Печатница „Стопанско развитие“, София — 1940/1527

8. Кѫщата край езерото

На върха на острова имаше вулканъ, отъ който изтичаше топла лава. А долу подъ върха се простираше хубаво езеро, което тѣ нарекоха Синьото езеро.

Хардингъ се загледа къмъ езерото и каза:

— Навѣрно въ езерото има доста риба. Азъ обичамъ рибата, тя е вкусно ядене. Да идемъ да видимъ!

Всички се спуснаха бързо къмъ езерото и скоро стигнаха до неговия брѣгъ.

Хербертъ вървѣше пръвъ. Той гледаше, дали нѣма да съзре нѣкоя риба въ водата. Топъ подскачаше следъ него. Хербертъ извика:

— Гледайте! Риба! Една голѣма риба!

И наистина, една много голѣма риба си показа главата изъ водата.

Хардингъ замѣри съ една стрела по рибата и я улучи. Топъ се хвърли въ водата, но рибата захапа Топъ, и той изчезна подъ водата.

— Ахъ, кучето ми! — извика Хардингъ, — моето мило малко куче!

Водата стана червена.

— Рибата изяде Топъ, — извика Хардингъ.

Но следъ малко Топъ бѣ изхвърленъ отъ водата. Той бѣ подхвърленъ като топка и падна въ краката на Хардингъ.

— Виждамъ въ това човѣшка ръка, — каза Небъ, — една черна ръка.

— Не може човѣкъ да живѣе подъ водата, — отвърна Спилетъ.

— Това е духъ, — извика Небъ.

Следъ малко, рибата плувна надъ водата. Тѣ я измъкнаха на брѣга. Хардингъ я разгледа.

— Ето, — рече той, — тукъ се заби стрелата.

— Рибата не е убита отъ твоята стреля, — каза Спилетъ.

— Вижъ тукъ тази голѣма дупка! Тя не е направена отъ стрела. Нѣщо е прорѣзало рибата.

— Дали човѣкъ или нѣкое животно е сторило това? — попита Хардингъ. — Но човѣкъ не може да живѣе подъ водата. А животно не може да изхвърли кучето на брѣга.

— То е нѣкой духъ, — каза Небъ. — Духътъ на острова.

— Много е хубаво това езеро! — каза Спилетъ.

— Виждамъ кѫде се влива водата въ езерото, — рече Хардингъ. Ето тукъ се влива. Но кѫде изтича? Не виждамъ. Нека намѣримъ мѣстото, дето водата изтича отъ езерото. На другия край на езерото има една голѣма скала.

Тѣ тръгнаха по брѣга на езерото и стигнаха до другия му край. Тамъ се издигаше голѣма скала. Срещу скалата тѣ видѣха нѣколко дървета. Хардингъ се запѫти нататъкъ и навлѣзе между дърветата.

— Рѣката не може да се изтича презъ тази скала, — каза Спилетъ.

Хардингъ ги извика.

— Открихъ! — каза той и хвърли единъ кѫсъ дърво въ рѣката. То се понесе по водата и скоро се скри подъ скалата.

— Елате! — повика ги той — Елате задъ тѣзи дървета. Тукъ има една голѣма дупка въ скалата.

Задъ дърветата тѣ видѣха, наистина, една голѣма дупка въ скалата. Тѣ се промъкнаха презъ дупката и изведнажъ се озоваха въ една голѣма пещера. Въ нея имаше стѫпала, които извеждаха въ една друга пещера. Въ втората пещера имаше дупки като прозорци. Слънчева свѣтлина се промъкваше презъ тѣзи отвори.

— Вижте, — каза Хардингъ, — това ще бѫде нашата нова кѫща. Ще си донесемъ тукъ нѣщата — нашитѣ гърнета, лѫковетѣ и стрелитѣ. Ще си направимъ маси и легла и всичко, каквото ни е нуждно.

— Ау, ау!

Топъ се хвърли срещу стената на пещерата.

— Ау, ау!

— Какво ти е, Топъ? — попита Хардингъ.

— Струва ми се, — рече Небъ, че стената на пещерата се движи.

— Хардингъ погледна къмъ скалата и я удари. — Тази скала не може да се движи, — каза той.

9. Сандъкътъ отъ морето

Хардингъ каза: — трѣбва да си направимъ маси, легла и други работи за нашата нова кѫща. Но нѣмаме инструменти. А хората сѫ си правили инструменти още отпреди хиляди години: тѣ сѫ ги правили тогава отъ камъни. И ние трѣбва да си направимъ инструменти отъ камъни.

Пенкрофтъ седна подъ едно дърво, взе два камъка и почна да ги чука единъ о другъ. Той се опитваше да направи нѣкакво орѫдие, но не можа, защото си удари ръката съ камъка.

— Охъ, охъ! — Изохка той. — Убихъ си ръката. Не мога да направя нищо. Ще ида до морето да си натопя ръката въ водата, че много ме заболѣ.

Пенкрофтъ отиде къмъ морето. На брѣга той съзрѣ единъ голѣмъ сандъкъ. Изненаданъ, той извика:

— Отде се е взелъ този сандъкъ? Отъ морето ли е дошълъ?

Той го отвори. И какво мислите? — Сандъкътъ бѣше пъленъ съ най-различни инструменти, пушки и разни други нѣща, отъ които тѣ имаха нужда.

Той извика Хардингъ и Спилетъ.

— Сандъкътъ е изхвърленъ отъ морскитѣ вълни. Той е билъ на нѣкой корабъ. Сега ние можемъ да си направимъ всичко, каквото ни трѣбва за кѫщата.

И тѣ отнесоха сандъка.

Пенкрофтъ остана да разглежда мѣстото, дето бѣ намѣрилъ сандъка. Той си мислѣше: не е изхвърленъ този сандъкъ отъ морето. Не може той да дойде оттамъ. Въ него нѣмаше вода, пъкъ е и много тежъкъ. Отде се взелъ, наистина, този сандъкъ? Кой го е донесълъ? Какъ е станало това?

(Следва)

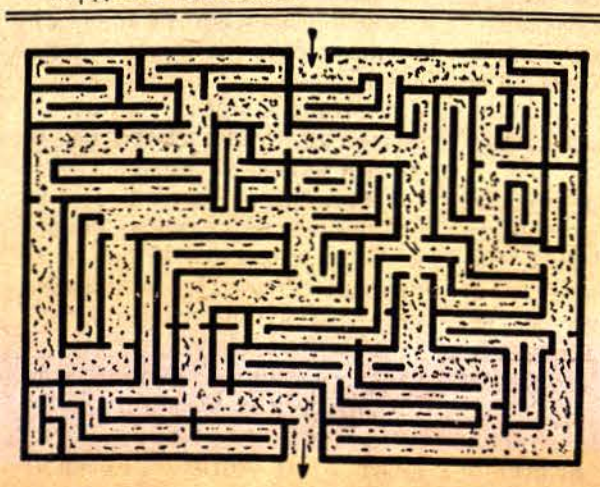

ЛАБИРИНТЪ

Опитайте се да влѣзнете и излѣзнете отъ този лабиринтъ и вие ще бѫдете сѫщински герой!